

OBRAZLOŽITEV K ČLENOM OSNUTKA ZAKONA O DOSTOPNOSTI SPLETIŠČ IN MOBILNIH APLIKACIJ JAVNEGA SEKTORJA

K 1. členu

Predlog člena pojasnjuje vsebino zakona. Ta ureja ukrepe za zagotovitev dostopnosti spletišč in mobilnih aplikacij organov javnega sektorja. V tem okviru organom javnega sektorja nalaga izpolnjevanje tehničnih zahtev, kar bo vodilo k temu, da bodo spletišča in mobilne aplikacije organov javnega sektorja zaznavni, delujoči, razumljivi in robustnejši ter s tem dostopnejši. Nadalje predlog zakona določa obveznost organov javnega sektorja, da izdelajo oceno nesorazmernega bremena, da izdelajo in na ustreznem mestu objavijo izjavo o dostopnosti ter da zagotovijo mehanizem za zagotavljanje povratnih informacij. Predvidena je vzpostavitev inšpekcijskega nadzora nad izvajanjem zakonskih določb ter kazensko sankcioniranje odgovorne osebe organa javnega sektorja v primeru nespoštovanja zakonskih določb.

K 2. členu

Predlog člena opredeljuje namen zakona, to je zagotoviti dostopnejša spletišča in mobilne aplikacije organov javnega sektorja z upoštevanjem enotnih zahtev za vsa spletišča in mobilne aplikacije teh organov. Dostopnost je treba razumeti kot načela in tehnike, ki jih je treba upoštevati pri oblikovanju, izdelavi, vzdrževanju in posodabljanju spletišč in mobilnih aplikacij, da bi postale dostopnejše uporabnikom, zlasti uporabnikom invalidom. Organi javnega sektorja za ustvarjanje, zbiranje in zagotavljanje informacij in storitev, ki so bistvene za javnost, vedno pogosteje uporabljajo internet. S tega vidika je pomembno, da so vsebine, objavljene na njihovih spletiščih in mobilnih aplikacijah, dostopne vsem uporabnikom. Z uveljavitvijo zakona bo uporabnikom omogočen lažji dostop do storitev javnega sektorja in lažje uveljavljanje njihovih pravic. Navedeno je še zlasti pomembno za uporabnike invalide, ki so zaradi različnih oblik oviranosti pogosto prikrajšani za dostop do informacij in storitev ter s tem digitalno izključeni. S predvidenimi ukrepi se spodbuja večja vključenost pri uporabi informacijsko-komunikacijskih tehnologij in zmanjšuje ali odpravlja izključenost določenih uporabnikov, kot so invalidi in starejši, in posledično tudi zmanjšuje stroške za socialne transfere. Utemeljeno lahko pričakujemo, da se bo na ta način povečala digitalna vključenost ranljivih skupin prebivalstva. Hkrati pa se zmanjšuje tudi negotovost za razvijalce spletišč in mobilnih aplikacij in povečuje konkurenčnost za kupce spletišč, mobilnih aplikacij, sorodnih proizvodov in storitev.

V drugem odstavku 2. člena se skladno z zahtevo direktive in Navodili za pripravo nacionalnih predpisov, s katerimi se izvajajo odločbe in sklepi Evropske unije ter prenašajo določbe direktiv Evropske unije v pravni red Republike Slovenije, navaja direktiva, ki se s predlogom zakona prenaša v pravni red Republike Slovenije, to je Direktiva 2016/2102 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. 10. 2016 o dostopnosti spletišč in mobilnih aplikacij organov javnega sektorja (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2106/2102).

K 3. členu

Direktiva 2016/2102 v tretjem in četrtem odstavku 1. člena določa vrste spletišč in mobilnih aplikacij ter določene vsebine spletišč in mobilnih aplikacij, za katere direktiva ne velja. Kot izhaja iz uvodne izjave 22 k Direktivi 2016/2102 je treba zaradi pomanjkanja avtomatiziranih in učinkovitih ter lahko izvedljivih načinov za zagotovitev dostopnosti nekaterih vrst objavljene vsebine uporabo direktive omejiti na vsebine, ki so dejansko pod nadzorom organov javnega sektorja. Nadalje Direktiva 2016/2102 v petem odstavku 1. člena državam članicam omogoča, da iz uporabe izključijo tudi

spletišča in mobilne aplikacije šol, vrtcev ali jasli, razen vsebine, ki se nanaša na bistvene spletne upravne funkcije.

V skladu z zgoraj navedenim prvi odstavek 3. člena predloga zakona določa, da se ta zakon ne uporablja za spletišča in mobilne aplikacije javne radiotelevizije in drugih organov, ki opravljajo javno službo radiotelevizije in za spletišča in mobilne aplikacije nevladnih organizacij, ki ne opravljajo bistvenih storitev za širšo javnost, ali storitev, ki zadevajo invalide ali so namenjene le njim. Kot izhaja iz uvodne izjave 23 k Direktivi 2016/2102/EU, je razlog za izključitev spletišč in mobilnih aplikacij javnih radiotelevizij ne glede na pomembnost zagotavljanja dostopnih avdiovizualnih medijskih storitev v tem, da bi bilo to pravico morda lažje razviti v okviru zakonodaje Unije za posamezne sektorje ali zakonodaje Unije, ki ureja dostopnost in se uporablja tudi za zasebne radiotelevizije, s čimer bi zagotovili pogoje poštene konkurence brez poseganja v funkcijo javnega interesa, ki jo izvajajo avdiovizualne medijske storitve. Glede na to, da nekatere nevladne organizacije opravljajo storitve, ki niso bistvene za javnost, kot so storitve, za katere jih niso neposredno pooblastili državni organi ali organi lokalne samouprave, ali, ki ne zadovoljujejo potreb invalidov, se zakon za njih ne uporablja, da se prepreči naložitev nesorazmernega bremena.

S tretjo alinejo prvega odstavka 3. člena so v skladu z možnostjo, ki jo dopušča Direktiva 2016/2102, izključena tudi spletišča in mobilne aplikacije vrtcev, osnovnih šol, srednjih šol, glasbenih šol, višjih strokovnih šol, visokošolskih zavodov ter drugih vzgojno-izobraževalnih zavodov. Upoštevati je namreč potrebno, da imajo navedeni zavodi v prvi vrsti vzgojno izobraževalno funkcijo, v okviru katere na svojih spletiščih objavljajo razne vrste gradiv, tudi gradiva, ki jih pripravljajo učitelji in drugi pedagoški delavci, za vsebino katerih ni potrebno, da je dostopna v skladu z določili predloga zakona, saj ni bistvena za širšo javnost. Informacije o morebitnih upravnih storitvah, ki so pomembne za širšo javnost in se izvajajo v okviru teh organov, pa so dostopne preko državnega portala eUprava. Za ta portal bodo vsekakor veljala določila tega zakona, zato bodo bistvene informacije in storitve dostopne javnosti na tem mestu. Navedeno je skladno tudi z uvodno izjavo 33 k Direktivi 2016/2102, ki pojasnjuje, da v primeru, da se bistvena vsebina spletnih upravnih funkcij šol in vrtcev zagotovi na dostopen način prek drugega spletišča, tega ne bi bilo treba ponovno objaviti na spletišču zadevnega zavoda.

V drugem odstavku tega člena je opredeljeno, za katere vsebine spletišč in mobilnih aplikacij se ta zakon ne uporablja. Izjeme so določene v skladu z Direktivo 2016/2102. Izključene so nekatere oblike zapisa pisarniških datotek (te je treba razumeti kot dokumente, ki prvenstveno niso namenjeni uporabi na spletu, so pa prisotni na spletnih straneh, kot so Adobe Portable Document Format (PDF), dokumenti Microsoft Office ali njihovi ekvivalenti (z odprto kodo)), nekatere časovne medijske vsebine, vsebine, ki jih dodajajo tretje osebe in niso financirane s strani organov javnega sektorja niti jih ti ne nadzirajo, določena arhivska vsebina spletišč in mobilnih aplikacij. Izključena je tudi vsebina, ki je namenjena zaprtim skupinam ljudi in ne splošni javnosti (intranet in ekstranet), objavljena pred 23. septembrom 2019, reprodukcije kulturne dediščine, ki ne morejo biti v celoti dostopne (niso združljive bodisi s pristnostjo bodisi s kvaliteto reprodukcije kulturne dediščine ali z zahtevami glede dostopnosti) ter spletni zemljevidi in storitve kartiranja, če so bistvene informacije o navigaciji dostopne na digitalen način.

K 4. členu

V predlogu člena je opredeljen pomen izrazov, uporabljenih v zakonu. Opredelitve izrazov so v celoti povzete po 3. členu Direktive 2016/2102. Glede na navedeno se na tem mestu osredotočamo zgolj na opredelitev javnega sektorja po tem zakonu, torej določitev kroga naslovnikov, za katere veljajo

obveznosti iz predloga tega zakona. Pri opredelitvi javnega sektorja je v celoti upoštevana opredelitev iz 1. točke 3. člena Direktive 2016/2102, ki se med drugim sklicuje tudi na točko 4 člena 2(1) Direktive 2014/24/EU o javnem naročanju in razveljavitvi Direktive 2004/18/ES. Javni sektor po tem zakonu so tako:

- organi, ki sestavljajo javni sektor v skladu z drugim odstavkom 1. člena Zakona o javnih uslužbencih (Uradni list RS, št. 63/07 – uradno prečiščeno besedilo, 65/08, 69/08 – ZTFI-A, 69/08 – ZZavar-E in 40/12 – ZUJF) (državni organi in uprave samoupravnih lokalnih skupnosti; javne agencije, javni skladi, javni zavodi in javni gospodarski zavodi, druge osebe javnega prava, če so posredni uporabniki državnega proračuna ali proračuna lokalne skupnosti) in
- druge osebe javnega prava po zakonu, ki ureja javno naročanje. Zakon o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/15), ki v pravni red Republike Slovenije prenaša Direktivo 2014/24/EU, na katero se sklicuje Direktiva 2016/2102 pri opredelitvi organov javnega sektorja, namreč v tretjem odstavku 9. člena določa, kaj šteje za osebo javnega prava (to je vsaka oseba ki je ustanovljena za opravljanje dejavnosti, ki so v splošnem interesu in ki nimajo industrijskega ali poslovnega značaja, ki je pravna oseba in je v višini več kot 50% financirana iz sredstev organov Republike Slovenije in samoupravnih lokalnih skupnosti ali drugih oseb javnega prava ali ti organi opravljajo nadzor nad poslovanjem take osebe ali ki imajo upravljavski ali nadzorni odbor, katerega več kakor polovico članov imenujejo organi Republike Slovenije in samoupravnih lokalnih skupnosti ali druge osebe javnega prava).

K 5. členu

Predlog člena določa zahteve glede dostopnosti spletišč in mobilnih aplikacij. Dolžnost organov javnega sektorja je, da zagotovijo, da njihova spletišča in mobilne aplikacije izpolnjujejo zahteve glede dostopnosti. Pri tem morajo organi javnega sektorja upoštevati štiri načela, ki zagotavljajo dostopnost, ta so:

- **zaznavnost**, kar pomeni, da morajo biti informacije in uporabniški vmesniki uporabnikom predstavljeni na načine, ki jih lahko zaznajo. Natančneje to pomeni, da morajo biti vse komponente in informacije podane tako, da so vidne oziroma jasne njihovim čutom. To vključuje alternativni tekst za vsakršno slikovno vsebino, alternative za vse medije, ki temeljijo na času. To pomeni tekstovne prepise, podnapise, tudi za posnetke v živo, tolmače. Vsebina mora biti pripravljena tako, da jo je moč predstaviti na različne načine brez izgube informacij (npr. veliki panoji, branje s pomočjo brailove vrstice, bralniki zaslona, pretvorbe v razne simbole ali zgolj poenostavljen jezik);
- **operabilnost**, kar pomeni, da je treba zagotoviti delujoče uporabniške vmesnike in navigacijo. Operabilnost je komponenta, ki se nanaša na upravljanje uporabniškega vmesnika tako, da le-ta ne zahteva interakcije. To pomeni, da mora spletišče imeti popoln dostop do vsebine s pomočjo tipkovnice;
- **razumljivost**, kar pomeni, da morajo biti informacije, povezane z uporabniškim vmesnikom, in njegovo delovanje razumljivi. Vsebina mora biti predstavljena tako, da jo uporabniki razumejo in vse operacije morajo biti razumljive. To vključuje berljivost vsakršne informacije tako, da so razumljive. ;
- **robustnost** kar pomeni, da mora biti vsebina dovolj robustna, da jo je mogoče zanesljivo razlagati z različnimi uporabniškimi agenti, tudi s podpornimi tehnologijami. To vključuje omogočeno dostopnost vsebin kljub spreminjajoči se tehnologiji in pripomočkom.

Minimalne zahteve glede dostopnosti, ki jih bodo morali organi javnega sektorja izpolnjevati, bodo določene v standardu SIST EN 301 549 V1.1.2. – Zahteve za dostopnost pri javnem naročanju izdelkov in storitev IKT v Evropi. Podlaga zanj je evropski standard EN 301 549 V1.1.2., na katerega se sklicuje

Direktiva 2016/2102, in izhaja iz mednarodnega standarda Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0). Web Content Accessibility Guidelines - WCAG 2.0 predstavlja sklop priporočil za izdelavo dostopnejših spletnih vsebin in predstavlja mednarodni standard ISO/IEC 40500:2012. V okviru tega so priporočila organizirana po 4 načelih (zaznavnost, operabilnost, razumljivost in robustnost). Le-ta opisujejo osnovne cilje, h katerim morajo stremeti ustvarjalci spletnih mest za popolno dostopnost spletnih mest za vse. Za vsako posamezno načelo je definiran kriterij uspešnosti, s katerim je moč preveriti skladnost s priporočili.

Leta 2018 bo Evropski organ za standardizacijo prenovil standard EN 301 549, in sicer z namenom vključitve tehniških specifikacij za dostopnost mobilnih aplikacij. Prenova bo izvedena s tesnim sodelovanjem konzorcija World Wide Web Consortium (W3C). Pri aplikacijah govorimo o več različnih namenih. Pri prilagoditvah spletnih strani mobilnim zaslonom, kot so telefon, tablice in druge elektronske naprave manjših velikosti, je potreben odziven dizajn same spletne strani. Nadalje so mobilne aplikacije za različne namene, ki nudijo različne vrste podpore, prilagojene ranljivim skupinam same po sebi. Lahko pa so mobilne aplikacije integrirani pripomočki v sam operacijski sistem mobilnih naprav. Le-ti so pogosto podprti za razne vrste invalidnosti in imajo dobro robustnost same vsebine. Za vsakršne rešitve na mobilnih napravah veljajo podobna pravila kot za spletne strani glede meril uspešnosti dostopnosti.

K 6. členu

Predlog člena organom javnega sektorja nalaga izdelavo začetne ocene nesorazmernega bremena, to je ocene, v kolikšnem obsegu izpolnjevanje zahtev glede dostopnosti za njih predstavlja nesorazmerno breme. Organi bodo začetno oceno morali izvesti do začetka uporabe zakona (glej obrazložitev k 16. členu predloga zakona). Navedeno pomeni, da v utemeljenem primeru za organ javnega sektorja morda ne bo razumno mogoče zagotoviti celovitega dostopa do določene vsebine. Vendar pa izjeme pri izpolnjevanju zahtev glede dostopnosti zaradi nesorazmernega bremena ne smejo presegati tistega, kar je nujno potrebno za omejitev tega bremena pri določenih vsebinah v vsakem primeru posebej. Nesorazmerno breme za organ javnega sektorja pomeni breme, ki bi za organ pomenilo pretirano organizacijsko ali finančno breme, ki bi resno ogrozilo zmožnost organa javnega sektorja za doseganje svojega namena ali objavo informacij, ki so potrebne in pomembne pri opravljanju njegovih nalog in storitev, ob upoštevanju verjetnih koristi ali škode za uporabnike, zlasti za invalide. Pri vsakršni oceni nesorazmernega bremena mora organ javnega sektorja upoštevati le legitimne razloge.

Če organ javnega sektorja po izvedbi ocene ugotovi, da zanj izpolnjevanje zahtev glede dostopnosti za določena spletišča ali mobilne aplikacije predstavlja nesorazmerno breme in v tem delu uporabi izjemo, mora v izjavi o dostopnosti pojasniti, katerih delov zahtev glede dostopnosti ni bilo mogoče izpolniti in po potrebi zagotoviti dostopne alternativne možnosti.

K 7. členu

Predlog člena določa, da morajo organi javnega sektorja izdelati in redno posodabljeni izjavo o dostopnosti glede skladnosti spletišč in mobilnih aplikacij. Navedeno pomeni, da morajo izjavo posodobiti ob vsaki bistveni spremembi, v vsakem primeru pa najmanj enkrat letno. Izjava mora biti podrobna, izčrpna in jasna ter dostopna na spletišču organa javnega sektorja, pri mobilnih aplikacijah pa mora biti objavljena na spletišču organa javnega sektorja, ki je razvil zadevno mobilno aplikacijo, ali pri prenosu mobilne aplikacije.

V skladu z določbo 6. člena predloga zakona organ javnega sektorja lahko glede na oceno nesorazmernega bremena za določene vsebine uveljavlja izjemo od dostopnosti. V tem primeru mora v izjavi o dostopnosti pojasniti, katerih delov vsebin ne bo izpolnil, in po potrebi zagotoviti druge alternativne možnosti dostopa. Del izjave sta tudi opis mehanizma za zagotavljanje povratnih informacij (8. člen predloga) ter informacije o inšpekcijskem nadzoru ter povezava na spletno stran pristojnega nadzornega organa. Tako bodo uporabniki, vključno z uporabniki invalidi, prejeli vse potrebne informacije za uveljavljanje svojih pravic, ter bodo seznanjeni, kam se lahko obrnejo s prijavo, če organ javnega sektorja po njihovem mnenju ni izpolnil zakonskih dolžnosti.

Na podlagi drugega odstavka 7. člena Direktive 2016/2102 bo Evropska komisija sprejela izvedbene akte za določitev vzorca izjave o dostopnosti. Glede na to, da je rok za sprejem izvedbenih aktov celo daljši kot rok za prenos direktive v naš pravni red, se tretji odstavek 7. člena predloga zakona neposredno sklicuje na vzorec izjave iz izvedbenega akta, ki ga bo organ javnega sektorja moral upoštevati pri oblikovanju izjave o dostopnosti.

K 8. členu

Predlog člena v prvem odstavku opredeljuje mehanizem za zagotavljanje povratnih informacij na način, da organ javnega sektorja na svojem spletišču ali v mobilni aplikaciji zagotovi povezavo, ki vsakemu uporabniku omogoči, da zadevni organ javnega sektorja:

- obvesti, da njegova spletišča ali mobilne aplikacije niso zaznavna, delujoča, razumljiva, robustna ali dostopna;
- zaprosi za informacije glede vsebin spletišč in mobilnih aplikacij, za katere se ta zakon ne uporablja, ali
- zaprosi za informacije, ki v skladu z oceno o nesorazmernega bremena organa javnega sektorja niso objavljene v dostopni obliki.

Predlog člena v drugem odstavku določa rok osmih dni, v katerem mora organ javnega sektorja uporabniku odgovoriti. Pri tem je treba upoštevati, da bo narava obvestil oziroma zaprosil za informacije različna in bodo zato organi javnega sektorja v zahtevnejših primerih potrebovali več časa za pripravo ustreznega odgovora. Glede na navedeno mora organ javnega sektorja, če oceni, da ne bo mogel zagotoviti vseh informacij v roku osmih dni, v tem roku uporabnika seznaniti o zakasnitvi odgovora, podati utemeljitev zakasnitve in rok, v katerem bo podan odgovor.

K 9. členu

Direktiva 2016/2102 v četrtem odstavku 7. člena zavezuje države članice, da promovirajo in spodbujajo programe usposabljanja v zvezi z dostopnostjo spletišč in mobilnih aplikacij, in sicer za ustrezne deležnike in osebje organov javnega sektorja, ki so namenjeni usposabljanju za ustvarjanje, upravljanje in posodabljanje vsebine spletišč in mobilnih aplikacij. Glede na navedeno predlog člena v prvem odstavku zavezuje ministrstvo, pristojno za usposabljanje javnih uslužbencev, da za lažje izvajanje zahtev tega zakona in zagotavljanja dostopnosti spletišč in mobilnih aplikacij organov javnega sektorja za zaposlene pri organih javnega sektorja ter druge pripravljavce spletnih strani in mobilnih aplikacij, organizira programe usposabljanja, ki so namenjeni usposabljanju za ustvarjanje, upravljanje in posodabljanje vsebine spletišč in mobilnih aplikacij. Predvideno je, da naj bi za organizacijo usposabljanj (lahko tudi spletni programi usposabljanja) skrbela Upravna akademija, pri čemer se organi javnega sektorja prostovoljno odločajo, ali se bodo njihovi zaposleni udeležili takšnih usposabljanj, ob upoštevanju, da bodo stroške usposabljanj krili organi javnega sektorja sami. Organi javnega sektorja se bodo sami odločali, ali bodo za pripravo in vzdrževanje spletišč in mobilnih

aplikacij v skladu z zahtevami tega zakona skrbeli sami ali pa bodo angažirali zunanje izvajalce. Tudi zunanjim izvajalcem pa bi morala biti omogočena udeležba na usposabljanjih.

Predlog člena v drugem odstavku v skladu z zahtevo iz petega odstavka 7. člena Direktive 2016/2102 zavezuje ministrstvo, pristojno za informacijsko družbo, da z različnimi ukrepi spodbuja večjo ozaveščenost organov javnega sektorja ter uporabnikov spletnih strani in mobilnih aplikacij, da morajo biti spletišča in mobilne aplikacije organov javnega sektorja zaznavne, delujoče, razumljive, robustne in dostopne ter da organi uporabnikom zagotavljajo povratne informacije. Gre predvsem za ozaveščanje v medijih, objavo na spletnih straneh, izdajo publikacij in letakov ter morebitne druge predstavitve v okviru delavnic, konferenc in sejmov.

Predlog člena v tretjem odstavku zavezuje ministrstvo, pristojno za informacijsko družbo, da z različnimi ukrepi spodbuja tudi druge lastnike spletišč in mobilnih aplikacij, ki niso zavezanci po tem zakonu, ponujajo pa zmogljivosti in storitve, ki so na voljo javnosti ali se zanje opravljajo, da v čim večji meri upoštevajo zahteve glede dostopnosti, kot po tem zakonu veljajo za organe javnega sektorja. Tu so mišljeni predvsem subjekti s področja zdravstvenega varstva, otroškega varstva, socialnega varstva ter subjekti, ki delujejo v energetske in vodnem sektorju, sektorju preskrbe s toploto, sektorju elektronskih komunikacij in poštnih storitev.

K 10. členu

Direktiva 2016/2102 v 8. členu nalaga državam članicam, da redno spremljajo skladnost spletišč in mobilnih aplikacij organov javnega sektorja z zahtevami glede dostopnosti in poročajo Evropski komisiji v z direktivo določenimi roki ter v skladu z določili tega člena. Glede na navedeno predlog člena določa ministrstvo, pristojno za informacijsko družbo, kot organ za izvajanje nalog spremljanja in poročanja in hkrati prenaša zadevni člen direktive. Evropska komisija bo metodologijo spremljanja, ki jo bo ministrstvo moralo upoštevati, šele določila z izvedbenim aktom, ki ga mora sprejeti do konca leta 2018. Glede na navedeno se predlog člena v zvezi z metodologijo spremljanja sklicuje neposredno na izvedbeni akt iz drugega odstavka 8. člena Direktive 2016/2102.

K 11. členu

Predlog člena določa pristojnost inšpekcijskega nadzora nad izvajanjem 5. do 8. člena predloga zakona. Gre torej za pristojnost nadzora nad izpolnjevanjem zahtev glede dostopnosti spletišč in mobilnih aplikacij, izdelavo ocene nesorazmernega bremena, objavo izjave o dostopnosti in zagotavljanjem mehanizma za zagotavljanje povratnih informacij, vključno z odgovarjanjem uporabnikom. Predvideno je, da bodo inšpektorji, pristojni za informacijsko družbo delovali v okviru novonastalega organa v sestavi ministrstva, pristojnega za informacijsko družbo, to je Uprave Republike Slovenije za informacijsko varnost in nadzor, ki bo pokrivala tudi nekatere druge nove vsebine s področja informacijske družbe. Kot izhaja iz 14. člena predloga zakona, bo vlada v treh mesecih od uveljavitve uskladila uredbo, ki ureja organe v sestavi ministrstev, z določbami tega zakona.

Ob tem je treba še pojasniti, da Direktiva 2016/2102 v prvem odstavku 9. člena od držav članic zahteva, da zagotovijo razpoložljivost ustreznega in učinkovitega izvršilnega postopka, da se zagotovi skladnost z direktivo. Kot primer učinkovitega izvršilnega postopka se navaja predložitev varuhu človekovih pravic. V pravnem redu Republike Slovenije varuh človekovih pravic nima formalnih pooblastil, ki bi bila usmerjena v odpravo kršitve, zato določitev varuha človekovih pravic kot organa, ki je pristojen za izvrševanje zakona, ni primerna. Ne glede na navedeno ima vsak uporabnik, še zlasti uporabniki invalidi, v skladu z veljavno zakonodajo možnost obrniti se na varuha človekovih pravic s svojo pobudo. V želji po učinkovitem izvajanju zakona, tudi na sistemskem nivoju, tako predlagamo inšpekcijski nadzor, kot je obrazloženo zgoraj.

K 12. členu

Predlog člena določa ukrep, ki ga odredi inšpektor, in sicer izdajo odločbe, s katero naloži organu javnega sektorja izpolnitev zakonske dolžnosti, če ugotovi, da ni izpolnil obveznosti, navedenih v tem členu. Navedeno inšpektorju omogoča ukrepanje na podlagi tega zakona in Zakona o inšpekcijskem nadzoru (Uradni list RS, št. 43/07 – uradno prečiščeno besedilo in 40/14).

K 13. členu

Predlog člena predpisuje kazni za kršitev posameznih določb zakona. Zakon, ki ureja prekrške, določa, da Republika Slovenija in samoupravne lokalne skupnosti ne odgovarjajo za prekršek, lahko pa zakon določi, da odgovarja za prekršek odgovorna oseba v državnem organu ali samoupravni lokalni skupnosti. Glede na navedeno je v primerih kršitev tega zakona predvideno sankcioniranje odgovorne osebe organa javnega sektorja. S tem se stremi k večji učinkovitosti izvajanja zakona.

K 14. členu

Uredba o organih v sestavi ministrstev (Uradni list RS, št. 35715, 62/15, 84/16, 41/17 in 53/17) določa organe v sestavi ministrstev. Glede na to, da je za izvajanje inšpekcijskega nadzora predvidena umestitev pristojnih inšpektorjev v novonastali organ v sestavi ministrstva, pristojnega za informacijsko družbo, predlog člena določa, da je treba v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona uredbo uskladiti z določbami tega zakona.

K 15. členu

Ministrstvo, pristojno za informacijsko družbo, v skladu z 10. členom predloga zakona poroča Evropski komisiji o rezultatih spremljanja, vključno s podatki merjenja, v rednih časovnih intervalih. Predlog prehodne določbe v skladu s četrtem odstavkom 8. člena Direktive 2016/2102 določa, da mora pristojno ministrstvo prvo poročilo iz prvega odstavka 10. člena predloga zakona Evropski komisiji poslati najkasneje do 23. decembra 2021.

K 16. členu

Predlog člena določa začetek uporabe zakona. Direktiva 2016/2102 od držav članic zahteva, da jo prenesejo v svoje pravne rede do 22. septembra 2018, vendar pa ob tem določa prehodno obdobje, ki je različno dolgo glede na to, ali gre za nova spletišča, prilagoditev obstoječih spletišč oziroma za mobilne aplikacije. Glede na navedeno se tudi ta zakon začne uporabljati od datumov, kot so za posamezne kategorije določeni v tretjem odstavku 12. člena Direktive 2016/2102. Prehodno obdobje bo organom javnega sektorja omogočilo pravočasno in ustrezno prilagoditev.

K 17. členu

Predlog člena določa začetek veljavnosti zakona, to je petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.